

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
LIGHTNING GOD'S
WIFE
a short story

GRACE DRAVEN
author of MASTER OF CROWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YILDIRIM TANRI'NIN KARISI

MASTER OF CROWS dünyasında Glimmer Lands'in kısa bir öyküsü

BY

GRACE DRAVEN

Yıldırım Tanrısının Karısı - Telif Hakkı© 2014 yazan Grace Draven.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Bu kısa öykü, Tanrı'da yaşayan arkadaşım Lori Cecilia Snow Stevenson'a ithaf
. Beni kapıda bekle.*

*Her zamanki gibi araya günü kurtaran güvenilir editörlerimden Lora Gasway'e
çok teşekkürler.*

Fırtına

Martise pencere panjurunun duvara çarpmasıyla uyandı. Günün sıcaklığıyla hâlâ yoğun olan nemli hava yatak odasına doldu. Yataktan kayarak çıktı ve açık pencereye doğru ilerledi. Balkonun zemininde gölgeler birikmişti ve uzakta, kara bulutlardan oluşan bir dalga Neith'e doğru ilerliyordu. Karanlığı yırtan şimşekler, tozlu düzlüklere çarşaflar halinde düşen yağmur tanelerini aydınlatıyordu.

Sessiz bir şükran duasıyla gözlerini kapadı. Bir fırtına geliyordu - bu sefer fırtına tarafından bastırılmak yerine kendi isteğiyle Kafir büyücü hâlâ arkasındaki yatakta uyuyordu. Şansı olsa, gerekirse bunu tekrar yapardı. Son tufan, Silhara'nın sevgili korusundaki susamış portakal ağaçları için çok ihtiyaç duyulan suyu sağlamıştı ama bu sadece bir içimlikti ve kuraklık bir hafta içinde tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

Daha fazla şimşek yağmur yüklü bulutları yarıyor ve gök gürültüsü buna karşılık veriyordu. Çarşafların hışırtısı Martise'i Silhara'nın uyandığı konusunda uyardı. Bir çift kol beline dolanıp onu hala uykuyla sıcak olan kıvrak bir bedene doğru çektiğinde irkilmedi.

Birlikte sessizce durup fırtınayı izlediler. Odaya bu kez nemli ve serin bir rüzgâr daha girdi. Martise'nin yüzünü savurdu ve Silhara'nın uzun saç tellerini savurdu.

omuzlarında ve kollarında çırpındı.

Martise başıboş bir kilidi yakalayarak parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Bunu tuzığa düşürmeyi deneyecek misin?"

Silhara onun arkasına geçti. "Hayır. Üzerimize bir arbalet okundan daha sert geliyor." Sesi her zamankinden daha da sertti. uykunun tortuları. "Yine de son anda dönerse rüşvet olarak Gurnu feda edebilirim."

Martise gülümsedi, sonra gece gökyüzünü bir şimşek dalgası kaplayınca gözlerini kıstı. "Bir parça yağmur için tek sadık hizmetkârından vaz mı geçeceksin?" Sorusu sadece yarı alaycıydı. Sevgilisi değişken bir yaratıktı, aynı zamanda huysuzdu da. Gurn'u bir tehditten kurtarmak için gözünü kırpmadan bir köyü yerle bir edebileceğini düşünse de, küçük bir şüphe hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Silhara çenesini onun saçlarına sürerken bir nefes çarpıntısı başının tepesini gıdıkladı. "Boktan bir hizmetçi. Bana düzenli olarak at kıcı diyor, Martise. Belki bir gün sana Gnat'ın toynaklarını düzeltme konusunda tartıştığımızda beni nasıl kuyuya hikayesini anlatırım."

Martise, Silhara'nın yüzünü görebilmek için onun kucağında döndü. Yüz hatlarını kısa süreliğine aydınlatan şimşekler, yüksek elmacık kemiklerini, ince ağzını ve onu belli belirsiz bir eğlenceyle izleyen siyah gözlerini ortaya çıkardı. "Peki intikam olarak ne yaptın?"

Bir elini onun sırtında gezdirdi. "Onu saçlarından balkondan aşağı sallandırdım."

Gurn'un poposu cilalanmış bir antilop topu kadar pürüzsüz ve parlaktı. Martise kaşlarını çatı. "Onun saçı yok."

Silhara bir kaşını kaldırdı ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Kafasında değil."

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntü karşısında nefesi kesildi ve irkildi. Zavallı Gurn. Elbette efendisini bir kuyuya atmak muhtemelen onu Silhara'nın gözünde yüceltmemiştir.

İkisi arasındaki ilişkiyi asla anlayamayacaktı. Efendi ve hizmetkâr olmalarına rağmen kardeş gibi davranıyorlardı; tartışıyor, didişiyor ve bazen birbirleriyle fiziksel olarak kavga ediyorlardı. Gurn'un Silhara'ya duyduğu saygı aşikârdı, ancak güçlü büyücüden ne korkuyor ne de ona boyun eğiyordu. Silhara da Gurn'a akranı gibi davranıyordu. Çok fazla değildi

Biri diğeri için çalıştı ama birlikte çalıştılar, birlikte yaşadılar ve birbirleriyle eşit olarak savaştılar.

Silhara'nın kollarında dönerek bir kez daha pencereye baktı. Gece gökyüzü, ara sıra parlak gümüş tellerle kırılan, köpüren bir siyahlık kütesiydi. Fırtına, Neith'in üzerinde hem gece hem de gündüz hep asılı duran sedefli yıldız dışında tüm yıldızları yok etmişti. Donuk ışığı tıpkı bir kalbin atışı gibi sabit bir şekilde atıyordu.

Martise gözlerini yıldızdan kaçırdı - Yolsuzluk'un gökyüzündeki lekesi. Fırtına gibi daha şiddetli olsa bile daha doğal şeye hayran olması çok daha iyi. "Fırtına başlamadan hemen önceki zamanı hep sevmişimdir. Hava serin ve yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyor."

"Koruya yağmur yağdığı sürece memnun olacağım." Silhara'nın ince parmakları elbisesinin kıvrımlarıyla oynadı.

Onun memnun olacağını umuyordu. En son bir fırtına Neith'ten yüz çevirdiğinde, Silhara öfkeyle kaleden fırlamış, sonra da doğanın öfkesini büyü yoluyla Neith'in üzerine göndererek onun ve Gurn'ün ödünü koparmıştı. Hava durumunu kontrol etmek ölümcül bir büyücülüktü. Dumanı tüten bir kabuğa dönüşmek yerine bu çabadan sağ çıktığı için şanslıydı.

Martise onun kollarını beline daha sıkı sarıldı ve daha da saran bir kucaklamayla ödüllendirildi. Başını Silhara'nın göğsüne yasladı. "Revida'nın kutsaması. Onu yeterince uzun süre sakladı."

"Revida kim?"

Martise gülümsedi. Silhara usta bir büyü işçisiydi; daha çok okumuştı. "Parıltılı Güney'in bir tanrıçası. Bir zamanlar yıldırım tanrısı Atagartis'in karısı olan bir insan."

Arkasından küçümseyici bir homurtu duyuldu. "Kötü bir kararın muhasebesi . Bir çiftçiyle evlense daha iyi olurdu, hatta

"Kraliyet asasında çok fazla kan akan bir kral."

Alaycılığı onu kıkırdattı. "Seni istese bir tanrıçayla evlenmez ?"

Bir homurtu daha. "Onlara tapan, onları söven ya da evlenen hiçbir tanrıyla ilgilenmiyorum. Üzerlerinden gübre arabası geçse samimi bir duayı tanıyamayacak işe yaramazlar."

Martise bu kez kahkahalarla güldü ve yüzünü ona döndü. Kollarını onun boynuna doladı. Adamın estetik bir yüzü vardı, sert ve acımasızdı ama ona bakarken biraz yumuşadı, bakışlarında bir eğlence parıltısı belirdi.

"Bana şu aptal Revida'dan bahset," dedi.

"Yatağa dönmek istemiyor musun?"

Elleri kadının belinin ve kalçalarının kıvrımlarında gezindikten sonra sırtına kaydı. Onun aksine kendisi çıplaktı ve onu kendine yakın tutarken tahrik olduğu her halinden belliydi. "Henüz değil," dedi. "Fırtınanın ne yapacağını görmek istiyorum. Bu arada bana Glimming hikâyesi anlat."

Revida'nın gözleri eskisi gibi görmüyordu ama yaşlılık birdenbire halüsinasyon görmesine neden olarak görüşüne zarar vermeyi seçmişti. Ya öyle ya da şu anda baktığı şey gerçektir.

İki küçük çocuk kurak arazide ona doğru koşuyordu; üzerlerine doğru gelen karanlığın belirsiz duvarından kaçmaya çalışırken küçük bir oğlan çocuğu küçük bir kızı çılgınca çekiştiriyordu. Karanlık duvar kahverengiye dönüşene kadar düzlüklerin üzerinde parladı, tozlu toprak ve molozları çalkaladı.

Dönüşümünü görmemiş olsaydı, Revida bunu bir toz fırtınası sanabilirdi.

Ama bu fırtına değildi. Kaçan çocukların arkasında kaynayan ve çalkalanan şey gölgeden yapılmıştı ve güç kokuyordu. Güneşin cezalandırıcı sıcağına rağmen, Revida'nın kolundaki deri ürperdi ve nefretle bükülmüş devasa bir yüz karanlık duvarın içinde birleşirken nefesi kesildi.

Çocuklar arkalarına baktılar ve hep bir ağızdan çığlık attılar. Kız tökezledi ve düştü, neredeyse oğlanın ayaklarını yerden kesecekti.

Revida sığındığı mağarayı terk etti ve çocukların yanına koştu. Kızı kucağına aldı ve oğlanın elini tuttu.

"Kaçın!" diye bağırdı onları takip eden uluyan Leviathan'a. Yaşlılık onu yavaşlatmıştı ama dehşet onu daha da hızlandırmıştı. Mağaranın serin loşluğuna daldılar. Revida ağlayan kızı yere bıraktı ve önceki gecenin ateşinin kalıntıları. Ellerini soğuk kül ve is yığınının içine daldırdı ve siyah ellerle çıktı. Çocuk bir süre onu izledi, sonra onun hareketlerini taklit etti.

Mağaranın girişine geri döndü. Çığlık çığlığa karanlık neredeyse çökmüştü. Yüz kaybolmuş, yerini hâkimiyet için birbiriyle boğuşan bir çift kıvrımlı siluet almıştı. Revida isle kararmış parmaklarıyla girişe bir mühür çizdi. Çocuk da aynısını yaptı ve karmaşık koruma sembollerini yetenekli bir büyücünün pratik kolaylığıyla çizdi.

Revida, tam gölge duvarı çarparken mührünün son satırını çizdi. Darbe onu ve çocuğu mağaranın içine geri fırlattı ve her şeyi küçük taş şarapnel parçaları ve toz yağmuruna tuttu. Sırtüstü yere yığılan Revida, altındaki zemin sarsılırken kollarıyla başını siper etti.

Kulakları mağaranın hemen dışındaki öfkeli çığlıklardan çınliyordu. Kendini sığınaklarına doğru fırlatan her ne ise, mührü geçememişti.

bariyer. Sembollerin görünmez siperine çarpıyor, insanlık dışı çılgınlıklar ve hırıltılar her darbeyi noktalıyordu.

Ağrıyan ve başı dönen Revida ayağa kalktı. Girişi kapatan kaynar gölgeler ışığı da keserek mağarayı bir mahzene dönüştürdü. Revida karanlığa doğru körlemesine uzandı.

"Oğlum, orada mısın?"

"Evet, buradayım," diye cevap ince bir ses.

"Peki ya kız?"

"O benimle birlikte."

Revida . Önünü bir kol boyu bile göremiyordu ve mağaranın dışında pusuya yatmış her ne iğrenç şey varsa gitmeye karar verene kadar beklemekten başka bir şey yapamazdı. Onunla birlikte sığınan çocuklar yakınlarda, güvendeydiler - en azından öfkeli bir iblisin mühürlü kapılarına vurduğu birinin olabileceği kadar güvendeydiler.

Saldırı başladığı anda durdu. Uğultu kesildi ve gölgeler dağıldı. Güneş ışığı açıklığa doldu ve zayıf ışıklı iç mekan. Revida kız ve oğlanı birbirlerine sarılmış halde buldu. Bir deri bir kemik kalmışlardı, ikisi de gözlerini kısarak parlak güneş ışığına bakıyordu dışarıda ve sonra Revida'da.

"Sanırım her şey bitti," dedi.

Bu sözlerle oğlan ayağa fırladı ve dışarı fırladı, kız da peşinden geliyordu.

"Bekle!" Revida küçük kızı yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. Çocukların maskaralıklarına ve kendi gıcırdayan kemiklerine lanet okuyarak onları mağaranın sığınağından dışarı kadar takip etti.

Gölge bulutu gitmiş, geride sadece acımasız mavi bir gökyüzü, çukurlaşmış toprak ve mağaradan çok uzakta olmayan yüzükoyun yatan bir figür kalmıştı. Çocuklar onun üzerinde geziniyor, ikisi de titreyen sesleriyle uyanması için yalvarıyorlardı.

Revida yaklaştı ve çocuğun şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle "Baba, gözlerini a" dediğini duydu.

Onun yanına çömeldi. Bir adam yere yayılmıştı, kir ve kumla öylesine ki insandan çok golem gibi görünüyordu. Revida adamın yüz hatlarını ve sa rengini pek seçemiyordu. Onu ebeveynleri olarak kabul eden çocuklar gibi o da zayıftı ve dua ve inatçı ipliklerle bir arada tutulan paçavralar giymişti. Kız Revida'nın elini iki eliyle kavradı ve oğlan da beyaz mafsallı bir elle Revida'nın omzunu kavradı.

"Bu senin baban mı?" Revida avucunu adamın göğsüne dayadı.

ocuk başını salladı. "Bizi Sumarimis'ten kurtarmaya çalışıyordu."

Buzgibi bir kırbaç Revida'nın omurgasını boydan boya kırdı. Sumarimis. Acı Karanlık. Düzlükler boyunca savrulan karanlığı bizzat görmemiş olsaydı, çocuğu masal anlattığı için uyarırdı. Yaratıcı bir tanrının neden iki küçük çocuğu bir mağaraya kadar kovaladığı onu aşıyordu. Mhrnn tanrıyla mağaranın dışında tutması da aynı derecede şaşırtıcıydı.

Revida ocuğa kısa bir süre baktı, gözleri kısılmıştı. Mühür çizen tek kişi o değildi.

Dikkatini, elinin altında kalbi güçlü ve emin bir şekilde atan baygın adama geri çevirdi. "O yaşıyor." ocuklar birbirlerine sırtttı. Revida ocuğa hitap etti. "O senin kız kardeşin mi?" ocuk tekrar başını sallayınca, "Ona göz kulak ol. Ben babanla ilgileneceğim."

Revida ellerini adamın üzerinde gezdirip yara olup olmadığını kontrol ederken adam biraz inledi. Herhangi bir kırık kemik ya da açık yara bulamadı ama yırtık giysilerinin arasından parlayan derisi, sanki ateşten bir kırbaçla dağlanmış gibi canlı kırmızı çentik izleriyle doluydu.

Kirli yanağını okşadı ve isli bir el izi bıraktı. "

Ayakta durmak ve yürümek zorundasın." Bunu yapmak için acı çekecekti, ama burada kalamazdı.

Burada, kavurucu güneşin altında, onu taşıyacak ya da sürükleyecek kadar güçlü değildi.

Gözlerini açtı ve Revida . Tuhaf gözlerdi, irisleri o kadar soluk bir maviydi ki beyazlara karşı neredeyse saydamdılar. Gözbebekleri güneş ışığı altında daha da küçülen karanlık noktacıklardı. İki kez gözlerini kırptırdı, bakışlarını ona odakladı ve gülümsedi.

"Rahibe, sonunda seni buldum."

Onu ayağa kalkmaya ve mağaraya doğru sendeleyerek yürümeye ikna etmişti, kolları eğilmiş omuzlarında ağırlaşmıştı. Yere yığılır yığılmaz bayıldı, sadece sert taş ve kumun başını yastıkladığını ve vücuduna yastık olduğunu umursamadan. Revida iki battaniyesinden birini onun üzerine attı ve onu uyumaya bıraktı.

Çocuk kuru dallar ve çalı çırpıdan küçük bir ateş yakmıştı. Babasına baktığı zaman. Kız kardeşi ona yakın durmuş, ince kollarını kendine sarmış, gözlerini kırpmadan battaniyenin yarı gizlediği uyuyan figüre bakıyordu.

Revida çantasını aldı ve azalan yiyecek ve içecek stoğunu çıkardı - iki deri ılık su ve kurutulmuş, kurutulmuş kertenkele eti. Onları ateşe getirdi ve çocukların karşısına oturdu. "İsimleriniz nedir?"

Çocuk kendini işaret etti. "Ben Ninun." kardeşinin dizine vurdu. "Bu da Derketo."

Revida'nın kaşları kalktı. "Öyle mi?" Durumları ne olursa olsun, hiç kimse bu çocukların ebeveynlerini dindarlıkla suçlayamazdı. Birinin çocuğuna rüzgâr tanrısı ve balık tanrıçasının adını vermesi küfre giriyordu.

Sanki onun eğlendiğini duymuş gibi Ninun'un gözleri kısıldı ve çenesi yükseldi. "Biz Atagartis'in çocuklarıyız."

Revida kurumuş kertenkeleden bir parça kopardı. "Hepimiz öyleyiz." Eti ve su derilerinden birini ona uzattı. "Al bakalım. Fazla bir şey değil. Kertenkele acı olabilir ve su ılıktır, ama karnınızdaki kemirmeyi hafifletecek ve dilinizi ıslatacaktır. Azar azar için."

Sessizce yediler, kertenkelenin tadı karşısında yüzlerini öylesine şiddetle buruşturdular ki Revida sırtışını elinin arkasına saklamak zorunda kaldı. Kız Derketo parmaklarıyla mağaranın taş zeminine vurdu. "Burada su var," dedi. "Ayaklarımızın altında."

Revida su kabını ağzına doğru eğerek durakladı. "Nereden biliyorsun?" Tanrılar bu kurumuş kabuktan ibaret dünyaya bir su kâhini koymuşlarsa çok yazık etmişlerdi.

Derketo elini yere daha sert bastırdı ve gözlerini kapattı. "Beni çağırıyor."

Revida iç çekti. Bu, küfürlü isimler için bir cezaydı. Yirmi beş yıl önce, Derketo toplumda yüksek bir yere sahipti, değerli bir vatandaşı - yararlı ve ödüllendirilen. Şimdi hislerinin doğru olup olmaması önemli değildi, ki öyleydi de. Kimse ona inanmazdı. En iyi ihtimalle dışlanır, en kötü ihtimalle de avlanır ve idam edilirdi.

"Haklısın," dedi küçük kıza. "Ben de hissettim ama ne kadar aşağıda olduğunu ya da ne kadarının burada olduğunu söyleyemem. Sende bir su kâhininin özellikleri var."

Derketo ona tuhaf, bilmiş bir gülümseme verdi.

Yakınlarda daha fazla su olduğu için Revida elindeki isi temizlemek için su deposundan küçük bir fiskiye feda etti ve Ninun'a da aynısını yapmasını söyledi. Babası uyandığında, yüzündeki kiri temizleyecekti.

Garip gözleri onu ve kir tabakalarının altında nasıl göründüğünü merak ediyordu.

Su kaplarını daha sonra yeniden doldurmak üzere kenara koydu ve iyileştirilmiş kertenkeleden geriye kalanları yeniden paketledi. "Sen ve baban bu kurak topraklarda ne yapıyordunuz?"

Artık yemyeşil yerler yoktu, su birikintileri bile. Küçülen vahaların kıyıları çamur deryasına dönmüş, kuruyan ağaçlar açlıktan ölen hayvanlar tarafından köklerine kadar yenmişti. Yakınlarına tünemiş olan perişan köyler çamurlu sulara erişebilmek için birbirleriyle savaşıyordu. Zorlu bir yaşamdı ama yine de toprağın pişmiş topraktan başka bir şey olmadığı, çatlamış ve çorak buradan daha iyiydi. Revida gibi göçebeler ve sürgünler bu acımasız arazide dolaşırdı ama burası çocuklara göre bir yer değildi.

Güneş batıda yavaşça batıyor, ısınısını kaybediyor ve ardında barınağı ya da sıcaklığı olmayan bir insanı dondurabilecek yükselen bir soğuk bırakıyordu. Ninun ellerini onlar için yaktığı neşeli ateşin üzerinde tuttu. "Toprağa bağlıyız," dedi ve Revida sesindeki ani olgunluğa kapıldı. "Bizi yok etmek isteyen Acı Karanlık tarafından kovalanıyor ve avlanıyoruz. Yıllardır ondan kaçıyoruz."

"Ve kendinizi hiçbir yerden çok uzakta buldunuz." Revida ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Uyumak için rahat bir yer bulun ve birlikte kıvrılın. Size paylaşmanız için bir battaniye vereceğim." Su derilerinden birini aldı ve çocukların babasının uyuduğu yere doğru ilerledi.

Cildini saran kızgın yaralar yırtık gömleğinden koyu lekeler sızdırıyordu. Revida bağcıkları dikkatlice çözerek gövdesini ortaya çıkardı. Tamamen açıkta kalınca daha da kötü görünüyordlardı. Güçlü olduğu alan şifa sanatları değildi ama kirpiklerdeki kiri temizleyebilir ve zehirleyecek kadar derin olmamaları için dua edebilirdi.

Hızlı ama nazikçe çalıştı, adam huzursuzca kıpırdandığında ve tutarsız cümleler mırıldandığında ara sıra durakladı. Revida zaten yıpranmış olan eteğinden bir şerit yırttı, ıslattı ve adamın yüzünü temizledi. Adamın yıkanmış yüz hatlarını görünce nefesi kesildi ve neredeyse bezi bırakacaktı.

Bu yüzü tanıyordu, çeyrek yüzyıl boyunca her gece rüyalarında görmüştü; kaşından çene çizgisine kadar hatlarını izlemişti. Gözleri farklıydı - daha önce ona bakan sıvı gümüş yerine rüyalarında koyu kahverengiydi.

Onun emriyle uyandığında, sesi boğuk çıkmıştı; tepeden tırnağa tozla kaplanmıştı ve uzun zaman önce onu uykusunda baştan çıkaran ve gözyaşlarını gözlerinin arkasına hapseden derin, tatlı tonların aksine, boğuktu.

"Rahibe, neden ağlıyorsun?"

Revida serulean ışıkla halelenen parıldayan görüntüye baktı. "Nirari artık bu cariyeyle konuşmuyor."

Onun kendisinden çok daha büyük olan ıstırabını hissetti, ancak sözleri kederini bastırdı. "Gözyaşlarını kendine sakla. Nirari'den geriye kalan tek onlar."

O gece soğuğa ve aniden ortaya çıkan arkadaş fazlalığına rağmen uyumayı başardı. Rüya da gördü. Bu rüyalardaki sevgili, mağaraya ikna ettiği adama çok benziyordu - koyu renk saçlar, yakışıklı bir yüz. Ve gözlerinin göremediği ama ruhunun hissettiği başka bir şey daha vardı; insan anlayışının ötesinde muazzam bir güç, geleceği, geçmiş ve bugünü gören bir zamansızlık.

Ona ilk kez, hizmet ettiği tanrıçanın sessizliğinin yasını genç bir kadıncık görünmüştü. Revida bir su kâhiniydi.

Derketo'dan daha genç olduğu ve ilk rahibeliğinden sonra yağmur rahibesi olduğu için

kanama. Hayatı boyunca yağmur tanrıçası Nirari'nin varlığını hissetmişti. Fısıltıları Revida'nın ruhunu doldurdu; hayat veren yağmur kutsaması ekinleri suladı ve kuyuları doldurdu.

Sonra bir gün, önce hiç tanık olmadıkları bir fırtına güneyden koptu. Bulutlar, köylülerin ısırın sinekleri uzak tutmak için kaynattıkları ziftten daha karaydı. Yeryüzüne düşen şimşek olmasaydı bulutlar gündüzü geceye çevirecekti. Rüzgar çatıları uçurdu evleri yıktı ve ağaç dallarını çıra gibi kırdı. On bir gün boyunca halinde yağan yağmur nehirleri taşırdı, bazı köyleri yerle bir etti, bazılarını ise çamur deryasına gömdü.

Revida bir zamanlar yağmur yağması için Nirari'ye dua ettiği yerde, şimdi yağmurun durması için dua ediyordu. Durdu da. Şimşek dışında her şey durdu. Bulutlar kayboldu, rüzgarlar dindi ve yağmur . İlk başta yağmurun kesilmesine minnettar olan Revida'nın travma geçirmiş köyü onun çabalarını takdir etti. İki yıl sonra onu vahşi doğada kovaladılar ve kaçarken taş yağmuruna tuttular. Çok fazla ve çok iyi dua etmişti. Yağmur durmuş ve bir daha geri dönmemişti.

Hayalindeki sevgili, ormanda geçirdiği ilk gece, ısınmak için bir yaprak yığınının altında toplandığı sırada ortaya çıkmıştı. Revida uyuyana kadar ağlamıştı. Bu onun son ağlayışıydı.

O zamandan beri çoğu gece ona gelirdi, birçok zorluğu ve az sevinci olan yıllar geçerken çoğu zaman tek arkadaşı olurdu. Bir adamla evlenmişti. Yağmur rahibesi olarak yaşadığı hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen bir köyden bir adamla evlendi ve ona bir çocuk doğurdu. İkisini de kaybetti; birini savaşta, diğerini hastalıkta. Onların yasını tutmuştu -hâlâ da tutuyor- ama ağlamamıştı, sevgilisi ona sarılıp teselli ederken rüyalarında bile ağlamamıştı.

Bu rüyada, uyanıkkenki kuru, demir grisi renginin aksine hâlâ koyu ve gür olan saçlarını okşadı.

"Cesur kadın," dedi. "Çocuklarımı kurtardın."

Bazen kızgınlığı yutmak zor oluyordu. "O zaman bana borçlusun," dedi. "Sen benimkini kurtarmadın."

Gözleri daha da karardı ve elleri onun sırtını sardı. "Hayat yaratabilirim Revida, ama bir kez alındıktan sonra onu geri vermek gücümün ötesinde. Bunu yapabilecek benden çok daha büyük bir başkası var ve onun iradesini biz bile bilmiyoruz."

"Korkuyorum," dedi ve alnını onun göğsüne yasladı.

Ellerini kızın saçlarına gömdü ve başının tepesini öptü. "Üzülme. Her zaman olduğu gibi seninleyim."

Rüya kayboldu ve Revida seslerin mırıltısıyla uyandı. Kemiklerindeki ağrıyı görmezden gelerek . Ninun ve Derketo babalarının iki yanında oturuyordu. Babaları oturuyordu, battaniye kucağında toplanmıştı. Gözleri dışında, rüyasındaki görüntüye benziyordu. Revida kızarmak için fazla yaşlı olduğunu düşünüyordu ama yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Artık rüyalarındaki genç kadın değil, yaşlanmış bir kocakarı, evsiz ve göçebeydi.

Bir öfke ateşi, göz kapaklarını ağırlaştıran son uyuşukluk da yakıp yok etti. Uzun sürgün yılları boyunca onun yardımcısı yıldırım tanrısı Atagartis'in rüyaları olmuştu. Rüyalarında ona gelmişti, hizmet ettiği tanrıçanın ve sevdiği karısının yok edilmesinden duydukları ortak keder onları bir araya getirmişti. Bu keder, o rüyalarda daha fazla bir şeye dönüşmüştü ve Revida yaşlandıkça ve dünya suya kaldıkça onlara sıkı sıkıya sarıldı. Hangi hilekâr iblis onun düşüncelerine girmiş ve sevdiği tanrının yüzünü bir yabancıya koyarak onları kirlletmişti?

Ninun babasıyla konuşuyordu. "Derketo mağaranın altında su olduğunu söylüyor. Rahibe de bunu hissetmiş."

Adam başını salladı, yüz hatları asıktı. "Kız kardeşin seni götürsün ve acele et. Fazla zamanımız yok."

Dehşete kapılan Revida aniden doğruldu. "Onları yalnız gönderemezsin!"

Ona baktı, yüz ifadesindeki uyanıklığa şaşırmamıştı. "Neden olmasın?"

Kaşlarını çattı. Erkekler. "Çünkü onlar çocuk. Aşağıda ne tür bir tehlike olabileceğini bilmiyoruz." Ayağa fırladı, soğuk, pis ve sabahına başladığı için mutsuzdu. "Ben de onlarla gidiyorum." Zaten su kaplarının yeniden doldurulması gerekiyordu ve bir fırçalamayı dört gözle bekliyordu. yeterince su vardı.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı, rüyalarından hatırladığı gülümsemenin bir yansımasıydı. Öfkeden küplere bindi. "İyi olacaklar. Güven bana."

Kadın . "Sana güvenmek mi? Adını bile bilmiyorum."

Gülümsemesi soldu ve bakışları yoğunlaşarak kadının gözlerini ondan kaçırmamasına neden oldu. "Beni tanıyorsun, Revida."

Revida, ruhunun içine fısıldadığı şeyi kabul etmek istemeyerek uzaklaştı. Çocuklara isimlerini sormuş ama kendi ismini saklamıştı. Ona adını söylemiş olamazlardı. Bir ürperti omurgasından yukarı doğru süzüldü. "Ben çocuklarınızla gideceğim. İyi olacaksınız. Gitmeyeceğiz uzun."

Adam sessiz kaldı ama Ninun ve Derketo'yu mağaranın derinliklerine doğru ilerletmek için derme çatma bir meşale hazırlarken onun bakışlarını sırtında hissetti. Koşuşturarak ilerlediler ve karanlığın içinde kayboldular. "Yavaş olun," diye seslendi onlara. "Kaybolacaksınız ve ben sizi asla bulamayacağım."

Meşalesi uzun süre dayanmayacaktı ama su kokusu burun deliklerinde ağırlaşıyor, varlığı kulaklarında yüksek bir uğultuya dönüşüyordu. Çok yakındı ve ana kadar aldıkları birkaç dönüşü not etmişti, böylece ileride geri dönebileceklerdi.

karanlık. Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce Ninun'un titrek fener ışığında solgunlaşan yüzünü bir an için görebildi.

Revida nefesinin altından küfretti ve onu yakalamak için hızlandı. Yüksek tavanlı, geniş bir mağaraya girdi.

Dişler sarkıyor ve su damlatıyordu. Yerden daha fazla taş diş fişkırdı ve bir devin ağzında durup çenelerinin kapanmasını beklemek gibi sinir bozucu bir hisse kapıldı.

Göz ucuyla bir hareket gördü ve Derketo'nun kaya dişlerinin arasından değerli bir su havuzuna doğru atladığını fark etti. Kıyılarında durmadı ve Revida Ninun'a çok geç bağırdı. "Durdurun onu!"

Kız suya daldı ve battı. Revida küfretti ve havuza doğru koşmaya başladı. Ninun'un kolunu güçlü bir şekilde kavraması onu ayaklarından kaldırdı ve geri çekti.

"Bekle," dedi ve Revida aval aval ona baktı, şok içinde nefesi kesilirken hava burnundan ısıklık çalarak geçti.

Çocuk değişmiş gözlerle ona bakıyordu. Babasının kilerle aynı yarı saydam maviye dönmüşlerdi ve onun üzerindeki etkisi herhangi bir çocuğunkinden çok güçlüydü. Çenesinin bir hareketiyle havuzu işaret etti. "İzle," diye talimat verdi.

Havuz köpürdü, kıyıya doğru dalgalar gönderdi. Mavi, çivit mavisi ve kızılın tonlarında pulları olan bir balık sudan dışarı sıçradı, kavis çizdi ve tekrar suya daldı. Bir kızın kahkahası yeraltı odasında yankılandı ve ardından kıkırdamalarla süslenmiş bir ses duyuldu. "Gördün mü rahibe? Yüzebiliyorum!"

Revida sersemlemiş bir halde nefesini verdi. "Fırtınaların kutsal annesi." Bakışlarını kendisini serbest bırakan Ninun'a çevirdi. "Siz insan çocukları değilsiniz, değil mi?"

Yüzü genç olduğu kadar yaşlı bir ifadeyle onu izledi. "Hayır. Bize tapan tüm nesillerden daha yaşlıyız. Ama biz çocuğuz, Nirari'nin çocuklarıyız. Ve Atagartis'in."

Revida'nın dizleri büküldü. Ninun onu yakalamasaydı düşecekti. Meşale elinden kaydı ve ayaklarının dibine düştü. Oda, havuzdan yayılan ışıltı ve derinliklerinde hâlâ gezinen parlak renkli balıklar tarafından aydınlatılmaya devam etti.

"Sen kasırgaların ve zefirlerin koruyucususun," dedi.

Ninun bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşt, rahibe." Göz kırptı.

"Seni çok iyi hatırlıyorum. Anneme dua ederken şarkı söyledin."

Revida bir daha ciğerlerine yeterince nefes alıp alamayacağını ya da kalbinin çılgınca atışını yavaşlatıp yavaşlatmayacağını merak ediyordu.

"Küfürlü isimler değil o zaman. Kız kardeşin balık tanrıçası. Ve adam - baban: gerçekten de mağaraya sürüklediğim yıldırım tanrısı olamaz mı?"

Ninun omuz silkti. "Öyle."

Düşünceleri karmakarışık. "Anlamıyorum..."

Hayalindeki sevgilinin sesi, arkasındaki taş dişlerden oluşan ormandan geliyordu. Sivri sütunlardan birine yaslanmıştı, onu terk ettiği zamanki gibi yırtık pırtık ve dağınıktı ama vücudunun etrafında serulean bir aura dans ediyordu. "Kardeşim Sumarimis kıskançlığıyla dünyayı mahvetti. Ben ve benimkilerin sana ihtiyacı var Revida. Bize yardım edecek misin?"

Yıldırım tanrısıyla birlikte havuzun dibinde duruyordu. Ninun gitmiş ve insan formuna geri dönen Derketo'yu da yanına almıştı. Yukarıda beklediler, babalarının sakat gücü ve bir insan kadının belirsiz yardımı ile özgürleşmeyi beklediler.

Başka bir senaryoda, su ve yıldırımın ölümcül evliliğiyle kavrulmuş, yanmış bir cesetten başka bir şey olmazdı. Ama o yaşadı, nefes aldı ve rüyalarında teselli ettiği ve sonra sevdiği yaratıcı tanrıyla yüzleşti.

Atagartis tek parmağıyla Revida'nın kolunun uzunluğunu takip etti. "Çok güzelsin, Revida."

Mahcup bir şekilde yüzünü çevirdi ve havuzun ışığının oluşturduğu gölgelere baktı. "Lütfen yapmayın," dedi. "Ben yaşlıyım, çok yıprandım."

güneşte pişmiş bir deri gibi." Küçük bir gülümseme ve ona hızlı bir bakış atmayı başardı. "Eğer gerçekten insan olsaydın, oğlum, hatta belki de torunum olacak kadar genç olurdun."

Adam onun kaba saçlarını okşarken kadın kıpırdamadan durdu. "Tüm dünyada seni aradım, Revida. Karşımda gördüğüm kadın, rüyalarımda gördüğümle aynı."

Revida titredi, sevgisi ve sözleri karşısında şaşkındı. "Neden beni arıyordun?"

Atagartis'in yüz hatları kararırken ve gözlerinde mavi kıvılcımlar dans ederken korku boğazını kapadı. Dokunuşu kadının bedeninde nazik kaldı. "Kıskançlığı yüzünden Sumarimis karımızı yok etti. Nirari onu da beni sevdiği kadar sevdi ama bu onun için yeterli değildi. Beni terk edip sadece ona bağlanmayı reddettiğinde, Sumarimis çok öfkeleni. Eğer Nirari ona tek başına sahip olmazsa, kimse ona sahip olamazdı."

Cezalandırıcı rüzgârları, şiddetli şimşekleri ve boğucu yağmuruyla büyük fırtına - bir tanrıçanın sevgisi için tanrılar ve herkes arasında bir savaş. Nirari'nin ölümünü ruhunun derinliklerine kadar hissetmişti. Revida o zamanlar içini dolduran ani boşluğa neyin sebep olduğunu bilmiyordu, sadece acısını yıldızlara haykırmak istemişti. Hastalanıncaya kadar ağlamış ve sonra Atagartis onu orada bulup daha fazla ağlamamasını söyleyene kadar rüyalarında ağlamıştı.

"Yağmur yağmayalı yirmi yıldan fazla oldu," dedi. "Ekinler soldu ve hayvanlar öldü. İnsanlar sudan çok çamur akan derelerin kontrolü için kan döktüler. Dünya bir aşık yüzünden öldü kavga."

Kızgınlığını, acısını gizleme zahmetine girmedii. Atagartis küstahlığı yüzünden onu alaşağı edebilirdi ama kendisinin ve kardeşinin bu kavrulmuş topraklarda yaşayan herkesin başına nasıl bir kaos getirdiğini bilirdi.

Atagartis ona vurmadı ama ıslak elleriyle sırtını okşayarak onu kucakladı. "Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz Revida," diye fısıldadı kulağına.

"İki küçük çocuğu olan yaralı bir adam olarak mı?"

Alçak sesle kıkırdaması boynunu gıdıkladı. "Pek sayılmaz." Ondan ama ellerini onunkilerin içinde tuttu. "Sumarimiler bizi insan olarak hapsetmenin bir yolunu buldular. Yaşlanmıyoruz ve hastalanmıyoruz, ama sizinkilerin çoğuna sahibiz.

zayıflıklarımız ve neredeyse hiç gücümüz yok.

"Yıllarca kardeşimden saklanmayı başardık. Büyülerle gizlendik, büyücülükle saklandık, hep seni aradık. Seni bulduk, artık saklanmamıza gerek yok."

Revida kaşlarını çattı. "Her türlü yardımı yapmaya hazırım ama ben yaşlı bir kadını. Bedene bağlı tanrıların, insanın kendi yaratıcılarından birinden kaçmasına yardım etmek için ne yapabilirim ki?"

Atagartis'in gözlerinde kederden kara bulutlar dolaşıyordu. "Sana gözyaşlarını saklamayı söylediğimi hatırlıyor musun? Nirari'den geriye kalan tek şey onlar - Sumarimis onu yok etmeden önce en güçlü rahibesine bahsettiği özden bir iplik. Benim için ağlar mısın Revida? Uzun zamandır içinde tuttuğun gözyaşlarından vazgeçer misin?"

Başını salladı, adamın ondan istediği şey karşısında kafası karışmıştı. "Elbette, ama hala anlamıyorum."

Atagartis bir an için gözlerini kapattı. ". Güven bana."

Alnına hafifçe dokundu. "Ağla, rahibe. Bu yükü yeterince uzun süre taşıdın."

Kederi onu parçaladı, içini dışına çıkardı. Gözlerinin önünden görüntüler geçti. Revida kendini doğduğu köyden kaçarken gördü.

Bir zamanlar tanrıçayla olan bağına değer veren, sonra bu bağ koptuğunda onu öldürmekle tehdit edenler için parya. Kocasının parçalanmış bedenini, küçük oğlunun ateşten harap olmuş bedenini gömerken kendini izledi. Bunları kuru gözlerle ve acımasızca yapmış ve yalnız bir göçebe olmuş, sürgünde yaşlanmıştı. Kendini yalnız öleceği, kuruyup toza dönüşeceği ya da kemiklerinin aç leş yiyiciler tarafından temizleneceği bir kadere teslim etmişti. Ve ağlamamıştı.

Şimdiye kadar.

Revida hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Atagartis ona sarıldı, gözyaşları gözlerini doldurdu ve yanaklarından aşağı kayarak tanrının omzuna ve havuza damladı. Revida başı çatlayana ve gözleri şişip neredeyse kapanana kadar ağladı. Atagartis'in kollarında gevşek bir şekilde asılı kaldı, ruhunun üzerinde uzun zamandır asılı duran kederden bir cesedin üzerindeki karga gibi boşaldı. İstirabın yerini donuk bir uyuşukluk almıştı ve sonsuza dek Atagartis'in kucağında kalabilirdi.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bizi kurtardın, Revida."

Şişmiş gözlerini açtı ve nefesi kesildi. Tüm oda öğle güneşi altındaki bir avludan daha aydınlıktı. Rüyalarından tanıdığı, bir insan bedenine hapsolmuş tanrı dönüşmüştü. Hâlâ insanlığın izlerini taşıyordu; göksel bir ışıltının parıldadığı ve çatırdadığı ince bir kaplama.

Acı verici bir şok hissetmemesine rağmen, havuzun yüzeyi küçük şimşekler yüzeyde dans ediyordu. Gözlerini ışıkla titreşen Atagartis'e dikti. "Neler oluyor?"

Sesi farklıydı, sanki birçok sesle konuşuyordu, hiçbiri ona ait değildi. Hepsi onun. "Nirari kendinden kalan son şeyi senin gözyaşlarına bağladı, Revida. Sen onun en sevdiği rahibeydin. Ağlamana izin veremezdim, henüz değil. Sumarimis beni hapsetmeden önce o gözyaşlarını senin içine kilitledim."

"Onları tekrar açmak ve kendini özgür kılmak için bunca yıl beni aradın." Onu kullanmıştı.

Dindarlığa dönüş, başkalarının düşüncelerini duymak da dahil olmak üzere birçok gücü geri getirmiş olmalı. "Seni kullanmadım," dedi. "Nirari öldüğünde sen benim tesellim oldun. Umarım kocan ve çocuğun öldüğünde de senin tesellin olmuşumdur."

Bunu inkar edemezdi. Bu rüyalar onu yıllarca yas tutarken görmüştü.

Alçak bir gümbürtü yeri titretti ve onu daha fazla azarlamaktan alıkoydu. "O da ne?"

Atagartis'in parmaklarından şimşekler çaktı ve dağılmadan önce duvarlardan sekti. Geniş sırtışı vahşi ve muzafferdi. "Bu, benim rahibe, savaş çağrısıdır. Kardeşim burada." Bununla birlikte, oda kör edici bir ışıltıyla parladı.

Revida elleriyle gözlerini kapattı. Tekrar görebildiğinde, Hala aydınlık olan suyun içinde tek başına duruyordu. Gümbürtü bir kükremeye dönüşmüştü ve burada, dünyanın en derin sığınağında bile insanlık dışı öfke ulumaları duyuyordu. Titreyen bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde havuzda ilerledi. Tanrılar birbirleriyle savaşıyordu; burada ellerini ovuşturarak sinmeyi reddetti.

Çocukları hayatta kalsaydı, onunki nesilden nesile aktarılacak bir hikâye olacaktı. Revida mağaranın girişinde tek başına durdu ve önündeki manzarayı kalbi göğsünde zıplayarak ve dehşet içinde boğazı kapanarak izledi.

Yirmi beş yıl önce yağmur . Şimşek söndü ve rüzgâr durdu. Revida deniz kenarında yaşamamıştı ama söylentilere göre

Ölü sakın sular ve büyük derinliklerde kaybolan ve balıkçıların ağlarından kaçan balıklar karaya yayıldı.

Şu anda denizlere ne olduğunu bilmiyordu ama ovaların üzerindeki gökyüzü kararmış, güneşi boyamıştı.

Kasırgalar, gölgelerin oluşturduğu sis bulutunun içinden fırlayarak toprağı ve çalılıkları parçalıyordu. Kuru fırtınada çakan şimşekler, kıvrılan rüzgârların içinde parıldadı ve Ninun ile Derketo, Acı Karanlık Sumarimis'in gazabından kaçarken gördüğü aynı iki silueti aydınlattı.

Gölgeler kazanının içinde tanrı-kardeşler saatlerce savaştılar, ta ki sonunda Revida'nın üzerinde büyük bir çatırtı duyulana ve buna karşılık olarak yeryüzü onun altında kabarana kadar. Gözlerini kapatmak zorunda kalana kadar şimşekler çaktı. Gece kadar derin bir sessizlik çöktü, ardından Revida'nın hayatı boyunca bir daha duyamayacağını düşündüğü bir ses geldi: yağmur damlalarının yere çarparken çıkardığı pıtırtilar.

Gözlerini açtı. Güneş örtülü kalmıştı ama bu kez yağmurla şişmiş gri bulutların arkasındaydı. Revida'nın havuzda ağladığı gibi gökyüzü de ağlıyordu. Yağmur, Revida artık ufku seçemez hale gelene kadar daha da şiddetli yağdı.

Revida aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladı. Mağaranın korunaklı girişinden koşarak çıktı ve anında sıırıslıklam oldu. Saçlarından ve sıırıslıklam giysilerinden su akıyordu. Ağzına doldu ve kulaklarına damladı. Ayakkabılarını kaplayan çamura aldırmadan bir daire çizerek döndü, başını geriye attı ve Nirari'nin adını haykırdı.

Ölü tanrıça onu duymadı ama yaşayan bir tanrı .

Atagartis ona doğru yürüdü. Daha düşük insanlığın tüm kalıntılarından kurtulmuştu. Önündeki varlık o kadar parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Sesi etrafında , bir fısıltı kadar yumuşak, gücüyle devasa. "Bitti, Revida."

Gözlerindeki yağmuru sildi. "Sumarimis'i yok mu ettiniz?"

"Hayır. Şimdilik sadece onu yendim. O benim kardeşim ve onun aksine, dünyanın ışığa ve yağmura ihtiyacı olduğu kadar karanlığa da ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Zaman zaman birbirimizle savaşacağız. O kızgın

-Benimle olduğu kadar kendisiyle de. Nirari'nin beni sevdiği kadar onu da sevdiğini göremeyecek kadar kördü ve şimdi Nirari de onun için sonsuza dek kayıp."

Revida ağır bulutlara baktı. "Ninun'un kasırgalarını gördüm. Peki ya Derketo?"

Tanrı yer değiştirdi ve aşına olduğu insan görünümüne büründü. Revida gülümseyerek teşekkür etti. "Balıkçılar artık kendilerini duyamayan bir çocuğa dua etmek zorunda kalmayacak. Kızım gücünü geri kazandı, tıpkı benim ve kardeşinin sahip olduğu gibi."

Revida elini kavradı ve yağmurun avucunda toplanmasına izin verdi. "Bu Nirari mi?"

Atagartis başını salladı. "Ve Revida. Onun ruhu ve senin kederin Sumarimis'in Nirari'nin ölümünde benden çaldığı gücü geri verdi."

Yağmur saçlarını başına yapıştırdı ve giysilerini ağırlaştırarak sıksa bedeninde bir korkuluğun üzerindeki paçavralar gibi asılı kalmalarına neden oldu. Yıldırım tanrısı kuru kalmıştı. Revida bu karşılaştırmadan utanmadan sırttı. Belki bir gün çiftçiler yeniden korkuluk yetiştirebilirdi.

Başka bir farkındalıkla sırtışı soldu. "Hâlâ yağmur tanrısı yok."

Atagartis'in solgun ve insanlık dışı gözleri parladı. "Öyle değil mi?"

Onun ne ima ettiğini anladı. "Ben her zaman Nirari'nin rahibesi olacağım ama ne onun yerine geçeceğim ne de onun hortlağı olacağım."

Tanrı aralarındaki mesafeyi kapattı ve Revida'nın ıslak ve üstü başı perişan olmasına aldırmadan onu koluna çekti. "Sen daha fazlası oldun, Revida. Nirari'nin sana son güç fısıltısını vermesinin bir sebebi var."

Revida onun kucağından ayrıldı. "Bu çok saçma. Sen bir yaratıcısın. Ölümsüz, kavrayışın ötesinde güçlü. Ben bir insanım, hem de yaşlı bir insan; Yıldırım Tanrısı'nın gözünde bir böcekten farkım yok."

Atagartis sırttı. "Sonra bir ağustos böceğine aşık oldum."

Kaskatı kesildi ve gözyaşlarını kırıştırdı, olanları gizleyecek olan yağmura şükretti. "Benimle alay ediyorsun."

Sırtışı kayboldu ve ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Seninle asla alay etmem. Nirari'yi sevdim Revida ve hâlâ onun ölümünün yasını tutuyorum. Bu bir başkasını sevmeyi öğrenemeyeceğim anlamına gelmez. . Seviyorum. Karşılığında sen de beni sevemez misin?"

Sorusu retorikti. Onu gençliğinden beri seviyordu, rüyalarında ona kur yaptığı ve üzüntüsünde onu teselli ettiği zamanlardan beri.

Muhtemelen onun düşüncelerini duymuş olsa da, onu ikna etmeye devam etti. "Dünyanın sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var." Atagartis elini uzatarak onu elini tutmaya davet etti.

Revida önce onun eline, sonra da kendisine baktı. bir sevinç başını döndürdü. "Bu yaşlı kocakarıyı yeniden genç mi yapacaksın?" diye alay etti.

Solgun bakışlarında şimşekler çıktı ama yine de onun şakasına gülümsemedi. "Ne yaşlı ne de genç olacaksın, sadece sonsuz olacaksın. yürü rahibe, sana göklerin kubbesini göstereyim."

Revida güldü ve yıldırım tanrısının elini tuttu.

Yağmur koruyu ıslattı ve boğucu havayı sıcaktan arındırdı.
Sürekli çakan şimşekler bulutlarla kaplı gökyüzünü aydınlatırken

Fırtına Neith'e doğru yuvarlanıyordu. Şansları yaver giderse fırtına gece boyunca sürecek ve portakal ağaçlarının susuz köklerini iyice sulayacaktı.

Martise, Silhara'nın göğüslerinin üzerinde duran ön kolunu kavradı. Diğer kolu Martise'nin belini sardı ve parmağı elbisesinin üzerinden göbeğinin dış hatlarını çizdi. Fırtına daha serin bir hava getirdiğinden sırtına yaslanan adamın sıcaklığına minnettar olan Martise onun kucağına sokuldu.

"Yani bu rahibe yıldırım tanrısıyla kaçıyor ve onu sevdiği için kendini sonsuza kadar ağlamaya mı mahkum ediyor?"

Onun hikâyeyi pek de romantik olmayan bir şekilde yorumlamasına şaşırarak gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Onun gözyaşları sadece diğerlerinin güçlerini çağırdı. gibi büyük fırtınalar çıktığında Atagartis'in Revida'yla seviştiğini söylerler."

Silhara ofladı pufladı. "Onun biraz daha az hevesli takdir ediyorum. En son Neith yakınlarındaki tanrıçaya saldırmaya karar verdiğinde ağaçlarımdan birini yaktı."

Martise sevgilisine, fırtınayı Neith'in üzerinden geçmeye zorlamak için hayatını ve uzuvlarını riske atmamış olsaydı, o ağaca hâlâ sahip olabileceğini hatırlatmamayı tercih etti.

Keskin bir şimşek patlamasını takip eden gök gürültüsü, farklı, acele bir sesi müjdeledi. Yağmur koruyu sıırıslıklam etti, gri tabakalar ağaçları ve balkonun çıkıntısından fiskiyeler ve şelaleler akıttı.

"Ahh, ben de bunu görmeyi umuyordum." Silhara Martise'nin başının üstünü öptü. "Revida'nız bizi birkaç saat boyunca kutsasın."

Martise de bu düşünceyi yineledi ve ekledi: "Oraya tekrar gitmek zorunda kalmadığın için mutluyum. Daha önce yaptığın şey tehlikeliydi." Gerçi böyle bir şey onu hiç durdurmamıştı. O da bir lich'ten çalmış ve bu kaçış sırasında neredeyse ikisini de öldürmüştü.

Silhara onu yüzünü ona çevirdi, ten rengi odada siyah bir gölge. "Nefes almak tehlikelidir, Martise." Onu öpmek için eğildi ve Martise

Samimi okşamada karanlık ve ateş. "Yatağa gel," dedi boynuna sarılmak için eğilirken. "Ben Atagartis'mişim, sen de Revida'ymışsın gibi davranalım."

Güldü. "Bu kulağa korkunç derecede kutsal şeylere saygısızlık gibi geliyor." "Benim en sevdiğim eğlence türü."

SON

Grace Draven yazarına ait diğer kitapları keşfedin

Kargaların Efendisi
Bana Yalvarıyor
Draconus
Wyvern
Arenası
Bathsheba'ya Kur Yapmak

Benimle bağlantı kurun:

web sitesi: [//gracedraven.com/](http://gracedraven.com/)
Facebook: <https://www.facebook.com/grace.draven>

Grace Draven on iki yaşından beri romantizm ve fantezi okuyor. 2005 yılında, kendi hikâyesini yazarak bu iki türü birleştirmeye karar verdi. Bunu hayatında verdiği en iyi kararlardan biri olarak görüyor. THE LIGHTNING GOD'S WIFE, yazarın roman uzunluğundaki fantastik romanı MASTER OF CROWS'dan bir alıntıdır.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.